

Arrest

nr. 237 335 van 23 juni 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 januari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat M. SAMPERMANS, en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 juni 2019 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn zus, S.I., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 16 december 2019 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.06.2019 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 18.06.2019 gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde S. I., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...). Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (VL7628696) op naam van betrokkene, afgeleverd op 03.06.2016 met visumstickers en uit- en inreisstempels waaruit blijkt dat hij minstens in de periode 19.07.2016-17.09.2016, 28.08.2017-28.09.2017, 04.07.2018-11.08.2018 en opnieuw sedert 23.09.2018 in Schengen verbleef / verblijft.

- reserveringsbewijs dd. 27.09.2017 (vliegtuigticket Eindhoven – Nador dd. 28.09.2017) op naam van betrokkene - ongedateerd reserveringsbewijs (vliegtuigticket Amsterdam – Nador dd. 11.08.2018) op naam van betrokkene

- 'attestation du revenu global 2017 - 2019' n°708 dd. 12.09.2019 op naam van betrokkene waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene in de periode 2017 – 2019 geen belastingaangiften indiende: echter, dit attest sluit niet uit dat betrokkene niet kon beschikken over overige, niet-belastbare inkomsten. Louter, dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Er dient tevens opgemerkt te worden dat betrokkene sedert eind september 2018 in Schengen verblijft, en het attest betreffende deze periode dan ook niet relevant is.

- verzend- en ontvangstbewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 10.10.2018, 03.11.2018, 27.11.2018, 11.01.2019, 15.02.2019, 23.03.2019, 26.04.2019 en 14.08.2019: gezien deze geldstortingen dateren van na de vestiging van betrokkene in België en dan ook betrekking hebben op de situatie in ons land, zijn deze niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- betalingen vanwege de referentiepersoon aan derden dd. 31.01.2019, 14.03.2019, 05.04.2019, 23.04.2019, 23.05.2019, 24.06.2019, 27.06.2019, 15.07.2019, 31.07.2019, 07.08.2019: voor zover dient aanvaard te worden dat deze betalingen gebeurden ten voordele van betrokkene, dient opgemerkt te worden dat deze dateren van na de vestiging van betrokkene in België en dan ook betrekking hebben op de situatie in ons land; ze zijn bijgevolg niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- schrijven PostNL dd. 29.06.2018; bijbehorende loonfiches voor de maanden april 2019 en juni – augustus 2019

- loopbaanattest Liantis dd. 03.09.2019 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat ze sedert 31.10.2018 is aangesloten als zelfstandige in hoofdberoep; bijbehorende loonfiches ('vergoeding bestuurders') voor de maanden november 2018 – januari 2019 en maart – augustus 2019; bijbehorende

loonstaat; bijbehorend verslag buitengewone algemene vergadering M. C. BVBA dd. 31.10.2018 - celibaatsattest n°940/2019 dd. 07.08.2019 op naam van betrokkene

- uittreksel strafregister Marokko op naam van betrokkene
- attest dd. 04.09.2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun aanvraag bij het OCMW te Antwerpen; er werd geen attest voorgelegd op naam van betrokkene - gezinssamenstelling dd. 03.09.2019 op naam van de referentiepersoon met vermelding van betrokkene
- huurovereenkomst dd. 11.10.2018; bijbehorend registratiebewijs
- verklaring lidmaatschap De Voorzorg dd. 16.10.2019 op naam van betrokkene
- diverse documenten met betrekking tot de aangehaalde integratie van betrokkene (inschrijvingsformulieren Nederlandse les vanaf 12.11.2018, inburgeringscontract dd. 05.11.2019)
- attest ziekenhuis St.-Antonius dd. 01.01.2019 op naam van betrokkene

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert oktober 2018 in België verblijft; de referentiepersoon werd ingeschreven in België op 13.12.2018. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er sprake is van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. De voorgelegde documenten bevatten wel aanwijzingen dat betrokkene tijdens zijn eerdere verblijven in Schengen op het adres van de referentiepersoon verbleef, doch een tijdelijk verblijf (al dan niet tijdens vakanties) kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Het gegeven dat betrokkene op 18.06.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene niet ten laste viel/valt van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert juni 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er

is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Schending van de artikelen 47/1, 2°, 47/3, §2 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht

Verzoeker diende op 18.06.2019, in de hoedanigheid van een 'ander familielid', een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Hij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet:

" Art. 47/1. Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

*3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven." (verzoeker zet in vet en onderlijnt)
Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt:*

"(...) de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° , moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Dat verzoeker echter op 18.12.2019 een beslissing ontving, waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

*Verweerder weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker omdat hij niet zou hebben voldaan aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat verzoeker niet afdoende zou hebben aangetoond dat hij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat hij onvermogen was
Dat de motivering geenszins aanvaard kan worden.*

Voordat verzoeker naar België kwam maakte hij deel uit van het gezin van de referentiepersoon. Verzoeker heeft namelijk voor zijn komst naar België bij de referentiepersoon in Nederland gewoond. Dit blijkt uit zijn visumstickers, uit- en inreisstempels en vliegtickets (zie administratief dossier). Tijdens zijn eerdere verblijven in Schengen verbleef hij op het adres van de referentiepersoon. Ook nu in België behoort verzoeker tot het gezin van de referentiepersoon. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt ook dat verzoeker sedert zijn komst in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon en daar gedomicilieerd is.

Het is voldoende als verzoeker bewijst dat hij deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Doch heeft verzoeker ook bewijzen van 'ten laste zijn'.

Dat volgens de richtlijn van de Europese Commissie aangaande de omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EC1 alle relevante bewijzen in aanmerking moet worden genomen voor de beoordeling van het "ten laste" zijn.

Dat in deze richtlijn geen voorwaarden gesteld worden aan de manier waarop het ten laste zijn moet worden aangetoond. Dat de bewuste richtlijn bovendien stelt dat dit bewijs met alle middelen geleverd mag worden.

Het Hof van Justitie interpreteert het begrip 'ten laste zijn' in de arresten Jia² en Reyes³. Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Hoewel het in casu niet gaat om een descendent, kan men toch de interpretatie van het begrip 'ten laste zijn' toepassen. In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder 'te hunnen laste komen' moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel.

In het geval van verzoeker dient er te worden opgemerkt dat aan de voorwaarde van 'ten laste zijn' voldaan is. De nood aan financiële en materiele ondersteuning vanuit verzoekers kant bestond al vooraleer hij naar België kwam. Verzoeker heeft geen eigendommen noch inkomen in Marokko (of elders) en was aldus afhankelijk van hulp van buitenaf. Verzoeker werd financieel ondersteund door zijn zus, de referentiepersoon. Aan verzoeker werd geregeld een bedrag overhandigd die ervoor moest zorgen dat verzoeker in zijn basisbehoefte werd voorzien. De financiële ondersteuning gebeurde zowel via geldoverschrijving als via handgift.

Reeds in december 2017 maakte de referentiepersoon geld over aan verzoekers broer, de heer M. S. Het bedrag dat hem toekwam was ook bedoelt voor verzoeker (stuk 2). Ook tijdens zijn eerdere verblijven in Schengen werd verzoeker financieel ondersteund door de referentiepersoon.

Daarenboven werd verzoeker ook materieel ondersteund door de referentiepersoon. Verzoeker heeft voor zijn komst naar België bij de referentiepersoon gewoond. Ook nu in België woont hij in bij de referentiepersoon.

In de bestreden beslissing stelt verweerder tevens dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn. Nochtans legde verzoeker een document voor waaruit blijkt dat hij niet over een inkomen beschikt. Echter werd dit document niet door verweerder als afdoende bewijs aanvaard. Verzoeker wenst hierbij te wijzen op een arrest van 26 oktober 2018 waarin Uw Raad geoordeeld heeft dat het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist en dat het bewijs van onvermogen slechts bijzaak is.⁴ Het feit dat aan verzoeker geregeld geld werd overgeschreven is al een indicatie dat verzoeker onvermogen was en afhankelijk was van de financiële steun van de referentiepersoon.

Van een sterke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon is zeker sprake. De referentiepersoon stond in voor de basisbehoefte van verzoeker en droeg al zijn financiële kosten. Niet enkel in land van herkomst is de afhankelijkheidsrelatie zichtbaar, ook in België blijft verzoeker ten laste van de referentiepersoon.

Tot op heden ontvangt verzoeker geen leefloon of steun van de OCMW. De referentiepersoon is zelfstandige in hoofdberoep en heeft voldoende bestaansmiddelen om ervoor te zorgen dat verzoeker niet ten laste moet vallen van de openbare overheden.

Tenslotte dient verweerder ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, tevens rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoeker behoort weldegelijk tot het gezin van de referentiepersoon.

Verweerder heeft de situatie van verzoeker onvoldoende bestudeerd. De beslissing is niet afdoende gemotiveerd en dient te worden vernietigd. Het is de plicht van verweerder om rekening te houden met de werkelijke, correcte en volledige feitengegevens. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Verweerder heeft de plicht zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Dit is in casu niet gebeurd. Het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, werd geschonden 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Verweerder kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de bepalingen die betrekking hebben op andere familieleden van een burger van de Unie. Artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : [...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; [...]”

Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid, van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

In casu oordeelt verweerder in de eerste plaats dat geen documenten worden voorgelegd die aantonen dat verzoeker reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Het gegeven dat verzoeker op 18 juni 2019 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Verzoeker voert hiertegen aan dat hij voor zijn komst naar België bij de referentiepersoon in Nederland heeft gewoond. Dit zou blijken uit zijn visumstickers, inreisstempels en uit zijn vliegtuigticket. Hij zou aldus reeds hebben verbleven op het adres van de referentiepersoon in Nederland. De bestreden beslissing motiveert op dit punt dat verzoeker inderdaad inreisstempels voorlegde waaruit blijkt dat hij reeds eerder het Schengengrondgebied is binnengekomen, maar dat het daarbij om tijdelijke periodes gaat, al dan niet tijdens vakantieperiodes. De bestreden beslissing houdt wel degelijk rekening met deze elementen, maar besluit dat hieruit niet blijkt dat verzoeker in Nederland deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Dit wordt door verzoeker ook niet weerlegd.

In tweede instantie motiveert de bestreden beslissing dat evenmin blijkt dat verzoeker in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoeker verwijst naar de invulling van het begrip “*ten laste zijn*” in het kader van de gezinshereniging met Unieburgers in de arresten *Jia* en *Reyes* van het Hof van Justitie en stelt dat deze rechtspraak naar analogie kan worden toegepast voor de “*andere familieleden*”, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat aldus het “*ten laste zijn*” inhoudt dat de aanvrager reeds afhankelijk was van de Unieburger in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Het begrip “*ten laste zijn*”, zoals geïnterpreteerd in de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, vereist dat het familielid materieel wordt ondersteund door de Unieburger die in België verblijft omdat hij niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien en die afhankelijkheid reeds bestond in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (zaak C423/12 van 16 januari 2014), waarin werd gesteld:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).” In het arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) van het Hof van Justitie (Grote kamer) werd specifiek met betrekking tot artikel 3, tweede lid, van de richtlijn 2004/38/EG vervolgens geoordeeld: “35 Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

In het licht van deze rechtspraak acht de Raad het *in casu* niet kennelijk onredelijk dat verweerder de voorwaarde, bepaald in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, dat verzoeker in het land van herkomst ten laste is van de Unieburger, invult door *in casu* het bewijs te vragen van verzoeker dat hij in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, in het land van herkomst of origine reeds ten laste was van zijn zus met de Nederlandse nationaliteit, en dat er toen reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond.

Verzoeker betwist dit ook niet, nu hij zelf aangeeft dat het “*ten laste zijn*” inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de Unieburger in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. De Raad benadrukt dat wat betreft het “*ten laste zijn*” van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. Verzoeker betoogt dat het feit dat hij geen inkomen heeft in het herkomstland in aanmerking moet genomen worden om aan te tonen dat hij wel degelijk financieel afhankelijk is van de referentiepersoon. De verwerende partij beoordeelde de door verzoeker aangebrachte bewijsstukken als volgt:

“- reispaspoort Marokko (VL7628696) op naam van betrokkene, afgeleverd op 03.06.2016 met visumstickers en uit- en inreisstempels waaruit blijkt dat hij minstens in de periode 19.07.2016-17.09.2016, 28.08.2017-28.09.2017, 04.07.2018-11.08.2018 en opnieuw sedert 23.09.2018 in Schengen verbleef / verblijft.

- reserveringsbewijs dd. 27.09.2017 (vliegtuigticket Eindhoven – Nador dd. 28.09.2017) op naam van betrokkene - ongedateerd reserveringsbewijs (vliegtuigticket Amsterdam – Nador dd. 11.08.2018) op naam van betrokkene

- ‘attestation du revenu global 2017 - 2019’ n°708 dd. 12.09.2019 op naam van betrokkene waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene in de periode 2017 – 2019 geen belastingaangiften indiende: echter, dit attest sluit niet uit dat betrokkene niet kon beschikken over overige, niet-belastbare inkomsten. Louter, dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Er dient tevens opgemerkt te worden dat betrokkene sedert eind september 2018 in Schengen verblijft, en het attest betreffende deze periode dan ook niet relevant is.

- verzend- en ontvangstbewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 10.10.2018, 03.11.2018, 27.11.2018, 11.01.2019, 15.02.2019, 23.03.2019, 26.04.2019 en 14.08.2019: gezien deze geldstortingen dateren van na de vestiging van betrokkene in België en dan ook betrekking hebben op de situatie in ons land, zijn deze niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- betalingen vanwege de referentiepersoon aan derden dd. 31.01.2019, 14.03.2019, 05.04.2019, 23.04.2019, 23.05.2019, 24.06.2019, 27.06.2019, 15.07.2019, 31.07.2019, 07.08.2019: voor zover dient aanvaard te worden dat deze betalingen gebeurden ten voordele van betrokkene, dient opgemerkt te worden dat deze dateren van na de vestiging van betrokkene in België en dan ook betrekking hebben op de situatie in ons land; ze zijn bijgevolg niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- schrijven PostNL dd. 29.06.2018; bijbehorende loonfiches voor de maanden april 2019 en juni – augustus 2019

- loopbaanattest Liantis dd. 03.09.2019 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat ze sedert 31.10.2018 is aangesloten als zelfstandige in hoofdberoep; bijbehorende loonfiches (‘vergoeding bestuurders’) voor de maanden november 2018 – januari 2019 en maart – augustus 2019; bijbehorende loonstaat; bijbehorend verslag buitengewone algemene vergadering M. C. BVBA dd. 31.10.2018 - celibaatsattest n°940/2019 dd. 07.08.2019 op naam van betrokkene

- uittreksel strafregister Marokko op naam van betrokkene

- attest dd. 04.09.2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun aanvroeg bij het OCMW te Antwerpen; er werd geen attest voorgelegd op naam van betrokkene - gezinssamenstelling dd. 03.09.2019 op naam van de referentiepersoon met vermelding van betrokkene

- huurovereenkomst dd. 11.10.2018; bijbehorend registratiebewijs

- verklaring lidmaatschap De Voorzorg dd. 16.10.2019 op naam van betrokkene

- diverse documenten met betrekking tot de aangehaalde integratie van betrokkene (inschrijvingsformulieren Nederlandse les vanaf 12.11.2018, inburgeringscontract dd. 05.11.2019)

- attest ziekenhuis St.-Antonius dd. 01.01.2019 op naam van betrokkene

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert oktober 2018 in België verblijft; de referentiepersoon werd ingeschreven in België op 13.12.2018. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er sprake is van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. De voorgelegde documenten bevatten wel aanwijzingen dat betrokkene tijdens zijn eerdere verblijven in Schengen op het adres van de referentiepersoon verbleef, doch een tijdelijk verblijf (al dan niet tijdens vakanties) kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Het gegeven dat betrokkene op 18.06.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.”

Verzoeker betoogt dat uit zijn bewijsstukken blijkt dat hij geen eigendommen of inkomen heeft in zijn land van herkomst. Verzoeker betoogt dat hij reeds financiële hulp van zijn zus kreeg vooraleer hij naar België kwam. Deze financiële ondersteuning gebeurde zowel via geldoverschrijving als via handgift. De referentiepersoon maakte in december 2017 geld over aan verzoekers broer, dat ook voor verzoeker

bedoeld was (stuk 2). Uit de bestreden beslissing blijkt dat de bewijzen van geldstortingen allen betrekking hebben op de periode dat verzoeker reeds in België verbleef. Verzoeker wordt dan ook niet bijgetreden waar hij aanvoert dat hij zou hebben aangetoond dat hij reeds financieel ondersteund werd door zijn zus toen hij nog in Marokko woonde. Wat betreft het stuk met betrekking tot de handgift, blijkt uit de gegevens van het administratief dossier niet dat hij dit stuk aan de verwerende partij heeft voorgelegd. De verwerende partij kon er bij het nemen van de bestreden beslissing dan ook geen rekening mee houden.

Verzoeker toont aldus niet aan dat de verwerende partij, op basis van de door hem overlegde stukken, onterecht of op onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat hij niet aantoonde dat hij reeds voorafgaand aan zijn komst naar België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon of ten laste was van de referentiepersoon. Het feit dat gedurende verzoekers verblijf in België verzoeker werd ondersteund door zijn zus, doet hier geen afbreuk aan.

Een schending van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Wat betreft de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de beoordeling van de aanvraag overeenkomstig artikel 47/3 van de vreemdelingenwet eveneens inhoudt dat verzoeker niet als ten laste van de referentiepersoon wordt beschouwd. Verzoekers situatie betreft een situatie van eerste toelating tot verblijf. In dat geval geschiedt er geen toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dient eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Verzoeker toont niet aan met welke elementen, buiten de toets aan de in artikel 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet vernoemde wettelijke voorwaarden binnen welke het recht op gezinshereniging kan worden uitgeoefend, de verwerende partij in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening had moeten houden.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT